

Mozaïekbesluit V Als regels wijzigen rond een schaars goed

Beslissing artikel 19 RvSt-wet

Inhoud

Als regels wijzigen rond een schaars goed, samengevat	3
Situering van de klacht en van de bemiddeling	4
Beslissing om de klacht niet langer te behandelen	5
Aanbevelingen Mensenrechtenkamer	6
Heerlijk helder en burgergericht communiceren	6
Breek drempels verder af en bouw vertrouwen op rond een schaars goed	7
Als regels wijzigen rond een schaars goed	8
Verdere situering van art. 19 RvSt-Wet	10

Dit is een (in artikel 19 RvSt-Wet bedoelde) beslissing van de Mensenrechtenkamer van de Vlaamse Ombudsdienst (hierna: de Mensenrechtenkamer) om een klacht niet langer te behandelen. Verzoekster en overheid krijgen beiden mededeling van deze beslissing met publiek karakter. De concrete identiteit van de verzoekster staat vermeld in de mail, waarbij deze beslissing wordt bezorgd aan beide partijen.

Als regels wijzigen rond een schaars goed, samengevat

8 oktober 2021 – In de eerste plaats is deze “Als regels wijzigen rond een schaars goed” een beslissing van de Mensenrechtenkamer om een klacht over het Mozaïekbesluit V (5) van de Vlaamse regering niet langer te behandelen.

Die beslissing kadert in een specifieke (in de RvSt-Wet geregelde) bemiddelingsprocedure, die bedoeld is om een situatie alsnog te proberen te ontmijnen en een rechtszaak te vermijden. Bijna vier maanden bemiddelen leert echter dat de overheid geen financiële ruimte ziet om tegemoet te kunnen komen aan de verzuchting van de verzoekster, een persoon met een handicap (PMH).

Maar deze “Als regels wijzigen rond een schaars goed” is toch meer dan zo’n technische beslissing alleen.

Drie aanbevelingen vertrekken bij de vaststelling dat de bemiddelingsvraag kwam van een PMH die al lange tijd op een wachtlijst voor persoonsvolgende financiering staat omdat aangetoond en erkend werd dat zij meer budget nodig had dan ze tot nu toe kreeg.

Vanop de (lange) wachtlijst doet het Mozaïekbesluit verzoekster plots aankijken tegen regels die wijzigen en op die manier tegen een kleiner budget dan wat haar in het vooruitzicht werd gesteld.

De reden is een zogenaamde budgetactualisatie via het Mozaïekbesluit, dit is het toepassen van nieuwe berekeningsmethoden op aanvragen voor een budget. Die nieuwe methode is ook toegepast op alle personen die al op de wachtlijst stonden, maar die nog geen daadwerkelijke terbeschikkingstelling van hun budget kregen.

Een eerste aanbeveling heeft het over heerlijk heldere communicatie. De overheid hoort een lastige financiële tijding niet te verpakken onder een te verhullende term als budgetactualisatie. Die eerste aanbeveling heeft ook aandacht voor de neiging bij de overheid om af te stappen van de goede gewoonte om in het vooruitzicht gestelde concreet becijferde budgetten mee te delen aan PMH op de wachtlijst. Goedbedoelde proactieve communicatie dient om vertrouwen te wekken en het is een kostbaar goed dat best niet te veel teruggeschroefd wordt.

Voorbij het communicatieve aspect, gaat **de tweede aanbeveling** nog wat dieper en **geeft aan hoe belangrijk het vertrouwen tussen overheid en burger is om tot rechtvaardige verdelingen van schaarse goederen te komen.** Daartoe is het van belang om drempels voor aanvragen en herzieningen laag te houden en actief weg te werken. De Mensenrechtenkamer formuleert daarbij ook de bereidheid en het voornemen om mee het denken te voeden rond behoorlijk overheidsoptreden in een context waar schaarste een gegeven is.

De derde en laatste aanbeveling past dit alles toe op het Mozaïekbesluit en meer in bijzonder op het Mozaïekbesluit als een instrument dat regels wijzigt. Die invalshoek van het Mozaïekbesluit kwam de Mensenrechtenkamer in deze bemiddeling bijzonder frappant voor.

De Mensenrechtenkamer **stelt een deuk in het vertrouwen vast** als regels wijzigen rond een schaars goed én de overheid daarbij een onderscheid maakt binnen een categorie van PMH, afhankelijk van de datum van effectieve terbeschikkingstelling van hun budget, iets wat geheel buiten de handelingsmogelijkheden en wil van de betrokkenen ligt.

Situering van de klacht en van de bemiddeling

1. Op 11 juni 2021 contacteert verzoekster, persoon met een handicap (hierna ook PMH), de Mensenrechtenkamer naar aanleiding van het in het Belgisch Staatsblad van 29 april 2021 bekendgemaakte Mozaïekbesluit V (5).

Dat Mozaïekbesluit is een reglementair verzamelbesluit van de Vlaamse regering, dat - luidens de bij het besluit gevoegde nota - onder andere budgetten van personen met een handicap actualiseert.

Voor verzoekster (en andere PMH in haar situatie) komt die budgetactualisatie neer op een daling van een eerder door de Vlaamse overheid in het vooruitzicht gestelde budgetverhoging.

2. Om de weerslag van die budgetactualisatie op verzoekster goed te begrijpen, en meteen dus ook het voorwerp van deze bemiddeling, is er
 - a. eerst de vaststelling dat het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) aan verzoekster reeds een persoonsvolgend jaarbudget van momenteel (2021) tegen de 40.000 euro ter beschikking stelt. Het gaat om een terbeschikkingstelling op basis van haar ondersteuning op 31 december 2016 (transitie ZIN-PVF, dit is de transitie van zorg in natura naar persoonsvolgende financiering).

Van belang daarbij is zeker ook om vast te stellen dat dit budget nog in een dalende lijn zit in het kader van de zogenaamde transitie. Verzoekster - en met haar alle andere budgethouders - ondergaan correctiefase 2 die een vermindering betekent van de toegewezen budgetten.

- b. Maar naast dat budget in transitie, staat verzoekster - ten tweede - ook al meer dan drie jaar op een wachtlijst voor een herziening (verhoging) van haar budget.

In het kader van die procedure, hierna de herziening (van haar budget) genoemd, wacht verzoekster - met een (specifiek op het oog van die herziening toegewezen) zorgzwaarte B5/P5 -sinds 28 mei 2018 in prioriteitengroep 2 op dit bijkomende en herziende persoonsvolgend budget (PVB), dat aanzienlijk hoger zou zijn (tot zo'n 60.000 euro) dat wat nu (zo'n 40.000 euro) aan verzoekster ter beschikking wordt gesteld in het kader van de transitie.

Men weet daarbij dat zorgzwaarte de ondersteuningsnood van een persoon objectief in kaart brengt. Zorgzwaarte wordt uitgedrukt in een B-waarde (de nood aan begeleiding) en in een P-waarde, de nood aan permanentie.

De VAPH-website geeft inzage in de wachtlijst richting dat PVB en zegt welke personen uit welke groepen momenteel aan de beurt komen. Een blik op de wachtrij voor prioriteitengroep 2, de groep waartoe verzoekster behoort, leert dat er in die groep nog heel wat andere personen voor haar in de rij staan, soms al bijna vijf jaar. Dat is nog eens twee jaar langer dan verzoekster dus. Het gaat, met andere woorden, om een lang en onzeker wachtperspectief.

3. De kern van de klacht van verzoekster luidt dat zij, in het kader van haar herziening, zelf alle nodige stappen zette en ook tijdig (zie randnummer 2,b, hiervoor). Voor haar werd de zorgzwaarte bepaald en het VAPH heeft daaraan indertijd ook al een indicatief bedrag gekoppeld, maar zonder een datum te kunnen vooropstellen vanaf wanneer het hogere bedrag (van dus zo'n 60.000 euro) daadwerkelijk uitgekeerd zou worden.

Verzoekster voert aan dat ze moet wachten om redenen van budgetschaarste aan overheidszijde, redenen die buiten haar eigen wil en actiemogelijkheden liggen.

Was de uitbetaling aan verzoekster al eerder opgestart, dan zou zij geen actualisatie ondergaan hebben. Er vindt immers geen actualisatie plaats voor de groep van PMH voor wie de terbeschikkingstelling al plaatsvond. Verzoekster en andere personen in haar situatie voelen die herberekening (budgetactualisatie) aan als een benadeling, omdat die in de meeste gevallen zal leiden tot een verlaging van het in het vooruitzicht gestelde budget.

Verzoekster bijvoorbeeld rekent voor dat zij dus aanvankelijk erop rekende tot 60.000 euro jaarbudget ter beschikking gesteld te krijgen (tegenover dus rond de 40.000 euro nu) en dat het Mozaïekbesluit nu tot gevolg heeft dat dit rond de 50.000 euro zal zijn.

4. De Mensenrechtenkamer behandelt de klacht in het kader van een bemiddeling artikel 19, derde lid, RvSt-Wet, een procedure die achteraan verder gesitueerd wordt.

In het kader van deze bemiddeling heeft de Mensenrechtenkamer een uitgebreid gesprek met de ouders van verzoekster, tegelijk haar wettelijke vertegenwoordigers en er was een bezoek bij de verzoekster in de voorziening waar zij verblijft.

Daarnaast waren er twee gesprekken tussen de Mensenrechtenkamer en het VAPH. Het VAPH toonde zich zeer medewerkingsbereid. Zo gaf het VAPH tijdens het tweede gesprek meer concreet inzicht in mogelijke concrete budgettaire scenario's.

Er was in het kader van deze bemiddeling geen gezamenlijk gesprek met de betrokken partijen.

De focus van de bemiddeling lag uiteraard op verzoekster, evenwel rekening houdend met het gegeven dat er nog anderen zijn in een vergelijkbare situatie. Dit zijn dus PMH die een herziening aanvroegen en verkregen, maar nog zonder concrete terbeschikkingstelling van het budget.

Beslissing om de klacht niet langer te behandelen

5. De Mensenrechtenkamer beslist vandaag om de klacht niet langer te behandelen, nu het VAPH-standpunt, gaande de bemiddeling, niet wijzigt.

Het VAPH blijft namelijk herhalen dat de afweging omtrent de toekenning van ondersteuning tegelijk afhankelijk is van concrete noden en urgentie, maar ook van efficiënte en goede besteding van publieksmiddelen.

Daarom wordt er continu gemonitord hoe de beschikbare budgetten op de meest efficiënte manier kunnen worden ingezet. Het VAPH benadrukt daarbij dat het – in

overeenstemming met de principes van NOOZO (Niks over ons, zonder ons) – analyses maakte van het zorgzwaarte-instrument (ZZI).

Uit die analyses is gebleken dat de eerder bestaande inschaling op basis van een onderverdeling in 12 categorieën als onvoldoende precies werd ervaren en aldus trekt het Mozaïekbesluit conclusies uit een noodzakelijke overstap naar een nieuwe indeling op basis van 24 categorieën.

Die nieuwe indeling laat het VAPH toe om de budgetten meer in overeenstemming te brengen met de zorgzwaarte waarbij gelijkwaardige zorgzwaarteprofielen voortaan ook een gelijkwaardig budget zouden ontvangen. De nieuwe en fijnere onderverdeling van de groepen laat meer differentiatie, en dus meer maatwerk toe.

Het VAPH argumenteert ook dat het Mozaïekbesluit kiest voor gelijkheid tussen ‘oude’ en ‘nieuwe’ aanvragers.

De gelijke behandeling bestaat erin dat het scharnierpunt voor de actualisatie vastgekoppeld is, niet aan het moment van de inschaling van de zorgzwaarte, maar wel aan de terbeschikkingstelling van budgetten.

Alle budgetten die worden uitbetaald vanaf de inwerkingtreding van het Mozaïekbesluit (1 januari 2021) werden herberekend volgens de nieuwe methodes voor budgetbepaling.

Het maakt dat wie zich op de wachtlijst bevindt en dus nog geen terbeschikkingstelling heeft gekregen, ook onder de geactualiseerde methodes valt. Wie wel al een budget ter beschikking gesteld kreeg op 1 januari 2021, blijft buiten de budgetactualisatie: voor die categorie worden de budgetten dus niet geactualiseerd.

Aanbevelingen Mensenrechtenkamer

6. De Mensenrechtenkamer beslist dus om de klacht niet langer te behandelen, maar formuleert wel drie aanbevelingen.

Heerlijk helder en burgergericht communiceren

7. De Mensenrechtenkamer bedenkt eerst dat de term budgetactualisatie niet heerlijk helder is en wel om de volgende specifieke reden:

De bemiddeling bevestigt dat actualisatie vooral blijkt te gaan over de zijde van de overheid die het gat tussen noden en middelen niet gedicht krijgt, en veel minder over de zijde van de burger. Verzoekster bijvoorbeeld, toont aan wat een actualisatie in de gebruikelijke zin, een aanpassing aan actuele noden, vanuit haar perspectief zou meebrengen.

Het verdient aanbeveling voor de overheid om heerlijk helder te communiceren en zich niet te bedienen van verhullend taalgebruik dat te veel voorbij gaat aan het burgerperspectief. De aanbeveling geldt trouwens voor de regelgeving inzake PMH als een geheel: deze regelgeving is van een ongezonde legistische techniciteit.

8. Uit het gesprek met het VAPH heeft de Mensenrechtenkamer daarnaast begrepen dat het VAPH voortaan de weg van de voorzichtige communicatie, eerder dan de weg van de duidelijke communicatie zal bewandelen. Het VAPH zou mogelijk bij toekomstige nieuwe toewijzingen geen concrete cijfers meer vermelden, zodat aanvragers niet meer uitgaan van het in het vooruitzicht gestelde budget als zijnde een verworven recht. Wellicht zal het toegekende bedrag voortaan enkel kort voor de effectieve terbeschikkingstelling gecommuniceerd worden.

De Mensenrechtenkamer kan niet anders dan dergelijke evolutie betreuren. Zoals wel vaker het geval is bij nog andere klachtenbeelden rond schaarse goederen en diensten, leiden discussies in het zog van goedbedoelde proactieve communicatie uiteindelijk tot minder openheid.

Heerlijk heldere proactieve communicatie is transparantie en dat versterkt doorgaans het vertrouwen tussen burger en overheid en is cruciaal, in het bijzonder waar de overheid keuzes moet maken zoals wanneer schaarse goederen verdeeld moeten worden. De Mensenrechtenkamer blijft overheden aanbevelen en aanmoedigen om zo proactief mogelijk te communiceren.

Breek drempels verder af en bouw vertrouwen op rond een schaars goed

9. Een tweede aanbeveling haakt aan bij de nood aan transparantie en goede communicatie in overheidshandelen.

In de loop der jaren hebben reeds verschillende personen met een handicap die zich gewend hebben tot de Mensenrechtenkamer getuigd over moedeloosheid en ook over een gebrek aan vertrouwen dat zij wel degelijk een beroep zullen kunnen doen op de budgetten die zij nodig hebben wanneer ze die nodig hebben, in het bijzonder bij relatief kleine veranderingen in de noden. Niet zelden horen zij: 'not in your lifetime'.

Ook het vertrouwen dat de grote hulp zal worden bovengehaald bij echte nood, ontbreekt in vele gevallen.

Om louter één illustratie van tekortschietende budgetten te geven: in voorzieningen doen residenten regelmatig beroep op een (herhaald) voorschrift van de huisarts, waarmee thuisverpleging dan naar de voorziening komt om de residenten te wassen. Daarvoor ontbreekt budget in de voorziening en op deze manier wordt dit tekort enigszins opgevangen aangezien het personeel die taken niet meer hoeft op te nemen.

Het behoort bij uitstek tot de rol van een ombudsdienst om een gebrek aan vertrouwen ter ore te brengen van de overheid.

Vertrouwen is essentieel bij de verdeling van een schaars goed zoals de middelen voor de ondersteuning van PMH. Een gebrek aan vertrouwen zou er immers toe kunnen leiden dat sommige mensen eerder dan nodig of boven hun actuele noden aanvragen om zeker te zijn dat ze nooit in acute nood op een – soms zeer, zeer lange - wachtlijst belanden.

Bovendien vereist de rechtvaardige verdeling van een schaars goed dat er geen of nauwelijks drempels bestaan die zouden verhinderen dat de middelen op de juiste plaats landen. De vele procedures en de vele soms technische regels zijn allemaal

drempels die het vertrouwen verder in het gedrang breng, ook al worden zij her en der verzacht door extra ondersteuning te bieden.

Deze bemiddeling met het VAPH heeft aangetoond dat het VAPH zich bewust is van verschillende drempels en van een gebrek aan vertrouwen, alsook van wat daaruit zou kunnen voortvloeien. Daarbij bleek dat het VAPH bereid is om bestendig te werken op deze immense uitdaging.

En ook de Mensenrechtenkamer formuleert een bereidheid en een voornemen: de Mensenrechtenkamer neemt zich voor om mee het denken te voeden rond behoorlijk overheidsoptreden in een context waar schaarste een gegeven is.

Het gaat dan in het bijzonder dus om situaties waarin omwille van financiële beperkingen niet aan alle burgers die voldoen aan de voorwaarden om aanspraak te maken op een bepaald recht (vaak een financiële toelage) ook onmiddellijk dat recht kan worden toegekend (denk dus bijvoorbeeld bijkomend ook aan wachtlijsten in scholen, in de sociale huur, enz.).

Er is duidelijk een behoefte om meer algemene handvaten te ontwikkelen voor overheidsoptreden in dergelijke contexten van schaarste. Zo moet de overheid de burgers die op een wachtlijst staan gelijk behandelen, moet ze voldoende transparantie bieden over de voortgang en beheer van de wachtlijst, moet het voor de burger duidelijk zijn wat de juridische waarde is van zijn of haar opname op de wachtlijst, ..

Kortom, een behoefte aan handvaten op het vlak van transparantie en openbaarheid, onpartijdigheid, gelijkheid en redelijkheid, en rechtsbescherming.

Als regels wijzigen rond een schaars goed

10. De derde en laatste aanbeveling focust opnieuw op het Mozaïekbesluit en meer in bijzonder op het Mozaïekbesluit als een instrument dat regels wijzigt. Die invalshoek van het Mozaïekbesluit kwam de Mensenrechtenkamer in deze bemiddeling bijzonder frappant voor.

Altijd al en ook als regels wijzigen rond een schaars goed, zijn en blijven de grondwet en internationale verdragen omtrent mensenrechten en menselijke waardigheid de leidraad. Zij omschrijven de (staats)verplichtingen omtrent volledig en gelijk genot van rechten voor allen, met daarbij ondersteuning voor wie dat nodig heeft. De sociaal-economische grondrechten zijn gekenmerkt door het systeem van de progressieve realisatie.

Ondersteuning voor PMH opent een heel nieuwe scala aan fundamentele mensenrechten, zoals de mogelijkheid om zelfstandig te wonen en deel uit te maken van de maatschappij (art. 19 IVRPH), de mogelijkheid om een gezinsleven te genieten (art. 22 IVRPH), een mogelijkheid om arbeid te verrichten (art. 17 IVRPH), om deel te nemen aan het politieke en culturele leven (art. 29 IPVRH), om zich te verplaatsen (art. 20 IVRPH), enz.

In deze concrete situatie hoeft het weinig betoog dat verzoekster nu met een daling van het in het vooruitzicht gestelde budget geconfronteerd wordt en dat de

budgetactualisatie tot daadwerkelijke implicaties kan leiden voor het genot en de uitoefening van haar mensenrechten. Bij verzoekster situeert dit zich vooral rond het genot van een gezinsleven, nu de aangevraagde herziening met name bedoeld was voor hulp bij weekendbezoeken aan haar ouders.

Die vaststelling knelt met de hiervoor in herinnering gebrachte fundamentele mensenrechten van personen met een handicap, die hoe dan ook vaak een onredelijk lange termijn wachten op meer ondersteuning richting menselijke waardigheid en op meer middelen die dienen voor inclusie.

De Mensenrechtenkamer kan de verzuchtingen van verzoekster (weergegeven onder randnummer 3) bijvallen, met als kernvaststelling dat de situatie van verzoekster bij deze wijziging van regels klaarblijkelijk anders zou zijn geweest wanneer haar budget al daadwerkelijk ter beschikking gesteld zou zijn op het moment waarop het aangekondigd werd (in juni 2019 dus).

De Mensenrechtenkamer bedenkt ook dat het aan verzoekster in het vooruitzicht gestelde budget op dat moment bepaald werd op basis van de vastgestelde noden van verzoekster, noden die niet veranderd zijn. Verzoekster zelf, die al door een daling vanwege transitie ging en die vervolgens een herziening aanvroeg en ook kreeg vanwege haar vastgestelde ondersteuningsnoden, deed alles wat ze behoorde te doen daarvoor. Het is enkel omdat de overheid er niet in slaagt de volgende stap te zetten in het proces van progressieve realisatie, dat verzoekster in haar huidige positie kwam.

11. Tegelijk zet ook de Mensenrechtenkamer al wat hiervoor werd ontwikkeld onder randnummer 10 af tegen die andere vaststelling: budgetten ter ondersteuning van PMH groeien voortdurend, maar ze dekken de reële ondersteuningsnoden lang niet. Het maakt dat er geen volledige realisatie is van de hierboven beschreven rechtencatalogus, maar er is wel aansluiting bij de logica van het progressief realiseren van sociaal-economische grondrechten.

De kloof tussen noden en beschikbare budgetten betekent evenwel dat keuzes gemaakt moeten worden in verband met toekenning van middelen. Toekennen aan de ene, betekent altijd niet-toekennen aan een ander.

Die keuzes zijn bij uitstek te vatten onder de term discretionaire bevoegdheid. De Mensenrechtenkamer eerbiedigt de discretionaire bevoegdheid en focust zich op de overeenstemming met het recht, de principes van behoorlijk bestuur en op het respecteren, beschermen en verwezenlijken van de fundamentele mensenrechten.

12. Bij dat alles is de door de overheid gegeven onderliggende algemene motivering voor de actualisatie allicht behartenswaardig: het streven dus naar gelijkwaardige budgetten voor gelijkwaardige zorgzwaarteprofielen, in combinatie met de wens om beter te kunnen differentiëren.

Maar die motivering brengt de Mensenrechtenkamer bij de kernvraag naar het precieze punt waar de overheid dan de cesuur kan/moet maken als de overheid de regels wijzigt.

De actualisatie is van toepassing gemaakt op alle dossiers waarin het PVB daadwerkelijk ter beschikking gesteld wordt na de inwerkingtreding (begin 2021) van het Mozaïekbesluit, dus ook op de dossiers van PMH die al een beslissing tot

toewijzing hebben gekregen, maar voor wie de daadwerkelijke terbeschikkingstelling nog niet gestart is. Dit is de situatie waarin (ook) verzoekster verkeert.

De Mensenrechtenkamer hoort de argumentatie van het VAPH, maar kan zich er niet geheel in vinden. Het Mozaïekbesluit maakt namelijk een nieuw onderscheid binnen de categorie van aanvragers tot herziening die allen volgens dezelfde methode werden ingeschaald:

- Er zijn degene die volgens die methode werden ingeschaald en die al een terbeschikkingstelling kregen.
- En er zijn er die eveneens volgens die methode ingeschaald werden en die nog op de wachtlijst stonden (staan).

Die twee groepen verschillen alleen in dat aspect van terbeschikkingstelling van elkaar en dat aspect ligt volledig buiten de wil en actiemogelijkheden van de betrokken PMH. Zij bevinden zich immers nog op die wachtlijst door een schaarste in middelen.

Op zijn allerminst stelt de Mensenrechtenkamer een nieuwe deuk in het vertrouwen vast. De Mensenrechtenkamer wijst erop dat verzoekster nu voor de tweede maal een vermindering tegemoet gaat. Ze was eerder al geconfronteerd met een daling door de zogenaamde correctiefase 2, die overigens wèl op alle budgethouders werd toegepast.

Geheel in lijn met de invulling die de Mensenrechtenkamer wenst te geven aan het door artikel 19 RvSt-Wet betreden grensgebied tussen de alternatieve en de formele geschillenbeslechting, laat de Mensenrechtenkamer

- het oordeel over het juridisch karakter van de terbeschikkingstelling; of
- het oordeel over de gelijkheid of ongelijkheid als gevolg van deze keuze in een reglementair besluit,

over aan de rechter die zich hierover kan buigen (zie hoedanook het bericht in het Belgisch Staatsblad van 29 september 2021, p. 104.193, dat er blijk van geeft dat andere verzoekers voor de Raad van State de nietigverklaring vorderen van het Mozaïekbesluit).

Al wat voorafgaat, verklaart meteen ook het terughoudende opschrift van het rapport, dat zeer bewust beperkt blijft tot “als regels wijzigen rond een schaars goed”, zonder dus verder een juridische lading te geven aan de door de Mensenrechtenkamer ter ore van de overheid gebrachte deuk in het vertrouwen.

Verdere situering van art. 19 RvSt-Wet

13. Artikel 19, derde lid, RvSt-Wet luidt (uittreksel en eigen onderstreping):

Art. 19. De aanvragen, moeilijkheden, beroepen tot nietigverklaring en cassatieberoepen bedoeld bij de artikelen 11, 12, 13, 14 en 16, 1° tot 8° kunnen voor de afdeling bestuursrechtspraak worden gebracht door elke partij welke doet blijken van een benadeling of van een belang en worden schriftelijk ingediend bij de afdeling in de vormen en binnen de termijn door de Koning bepaald.

De verjaringstermijnen voor de beroepen bedoeld bij artikel 14, § 1, nemen alleen een aanvang op voorwaarde dat de betekening door de administratieve overheid van de akte of van de beslissing met individuele strekking het bestaan van die beroepen

alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen vermeldt. Indien aan die verplichting niet wordt voldaan dan nemen de verjaringstermijnen een aanvang vier maanden nadat aan de betrokkene de akte of de beslissing met individuele strekking ter kennis werd gebracht.

Wanneer een klacht wordt ingediend tegen een akte of een reglement die vatbaar is voor beroep in de zin van artikel 14, § 1, bij een persoon die door een wet, een decreet of een ordonnantie bekleed is met de functie van ombudsman, binnen één van de verjaringstermijnen bedoeld in het tweede lid, wordt deze termijn voor de indiener van deze klacht opgeschort. Het resterende deel van die termijn vangt aan hetzij op het moment dat de klager in kennis wordt gesteld van de beslissing om zijn klacht niet te behandelen of te verwerpen, hetzij bij het verstrijken van een termijn van vier maanden die begint te lopen vanaf de indiening van de klacht, als de beslissing niet eerder tussenkomt. In dit laatste geval rechtvaardigt de klager dit door een attest van de betrokken ombudsman.

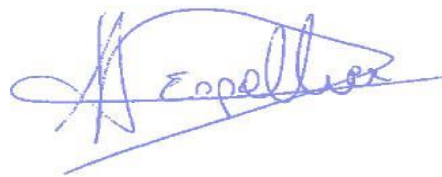
14. De klacht werd op 11 juni 2021 ingediend (gemaild) bij de Mensenrechtenkamer en vandaag, 8 oktober 2021, sluit die Kamer de tussenkomst in deze specifieke kwestie.

Noot: er bestaan geen specifieke vormvereisten bij het beroep op de ombudsman, reden voor de Mensenrechtenkamer om ook zelf zo laagdrempelig mogelijk te blijven communiceren. Wel nodigt de Mensenrechtenkamer de partijen uit om ontvangstbevestiging te mailen.

Door het optreden van de Mensenrechtenkamer werd de mogelijke beroepstermijn voor de Raad van State opgeschort gedurende de periode die is gestart op 11 juni 2021 tot 8 oktober 2021, zijnde de dag dat de Mensenrechtenkamer vaststelt zelf die concrete klacht niet langer te behandelen. Dit alles dus in toepassing van artikel 19, derde lid, van de Gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Bart Weekers
Vlaams Ombudsman

dr. Annelies D'Espallier
Ombudsvrouw gender - Mensenrechtenkamer